

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΟΝ «ΚΗΡΥΚΑ» ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Αλλάζει σελίδα η ιστορία τού παροικιακού Τύπου

ΜΕΡΟΣ Β'

Οταν γνώρισα τον Θεόδωρο Σκάλκο το 1968, ήταν πολύ διαφορετική, όπως πολύ διαφορετικός ήταν και ο παροικιακός Τύπος με τον «Πανελλήνιο Κήρυκα» που κυριαρχούσε, το «Εθνικόν Βήμα» που φυτοζωούσε και τη νεογέννητη «Νέα Πατρίδα» που μοίραζε δωρεάν ο Σκάλκος. Οι σημερινοί συνταξιούχοι άνδρες και γυναίκες ήταν τότε νέοι άνθρωποι με όρεξη για δουλειά, με όνειρα, με φιλοδοξίες και με χρονοδιάγραμμα για το μέλλον τους. Τότε άρχισαν να δημιουργούν οικογένεια και έβαζαν τα θεμέλια για τις μικρές περιουσίες που απέκτησαν και τις έκαναν μεγάλες, αγοράζοντας το πρώτο σπίτι που βιάζονταν να εξοφλήσουν, που αγόραζαν το πρώτο μαγαζί και είπαν μυριάδες «yes please» και «thank you» ατέλειωτες ώρες 7 πημέρες και νύχτες την εβδομάδα για να γεμίσουν το ταμείο τους. Αν δεν ήταν μαγαζάτορες, δούλευαν άντρες και γυναίκες δύο δουλειές και τα πρωινά έβλεπες τις μάνες με τα μωρά τους στα καροτσάκια που τα πήγαιναν σε ξένα σπίτια για να τα φροντίσουν. Αυτές οι μάνες δεν άκουσαν την πρώτη λέξη του παιδιού τους, ούτε καμάρωσαν τα πρώτα του βήματα επειδή δεν ήρθαν στην Αυστραλία για τουρισμό, ήπιαν το πικρό ποτήρι τής ξενιτιάς και υπέφεραν τα δεινά σαν ξένοι ανάμεσα σε ξένους για να έχουν ένα καλύτερο μέλλον τα παιδιά τους και το πέτυχαν με μεγάλες προσωπικές θυσίες.

Στις εκκλησίες τα Σαββατοκύριακα γίνονταν δεκάδες γάμοι και βαπτίσεις που δημιούργησαν μια βιομηχανία, με καταστήματα για νυφικά, βαπτιστικά, μπουμπονιέρες, κομμωτήρια που έκαναν χρυσές δουλειές, χρυσοχοεία για τα απαραίτητα κοσμήματα, ράπτριες για τα φορέματα των παρανύμφων, φωτογράφους που απαθανάτιζαν τις ευτυχισμένες

στιγμές, ανθοπωλεία, καταστήματα επίπλων και οικιακού εξοπλισμού και το κερδοφόρο τυπογραφείο τού Θεόδωρου Σκάλκου στην Elizabeth Street, που τύπωνε τα προσκλητήρια για τους γάμους και βαπτίσεις.

Στον «Πανελλήνιο Κήρυκα» τότε, δεν διάβαζες αγγελίες για θανάτους και μνημόσυνα, αλλά σελίδες επί σελίδων διαφημίσεις από κτηματομεσιτικά γραφεία με εκατοντάδες σπίτια για πώληση ή ενοικίαση και εκατοντάδες διαφημίσεις για μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, έπιπλα, πλεκτρικά ήδη, ή «εκτελούνται μεταφορές» από φορτηγατζίδες που μετέφεραν τις οικοσκευές των νέων ζευγαριών στο σπίτι που αγόρασαν ή ενοικίασαν, ή τα σκουπίδια από τα παλιά σπίτια που ανακαίνισαν, αλλά και τεχνίτες μπογιατζίδες, υδραυλικούς, πλεκτρολόγους, κπουουρούς, κλπ.

Ο «Πανελλήνιος Κήρυκας» ήταν ασυναγώνιστος σ' αυτόν τον τομέα και θα ήταν το πολύτιμο έπαθλο για τον Θεόδωρο Σκάλκο αν γινόταν ποτέ ιδιοκτήτης του. Οταν ο Σκάλκος άρχισε να πουλάει την «Νέα Πατρίδα» και βελτιώθηκαν κάπως τα οικονομικά του μεταφερθήκαμε στο τυπογραφείο του στο προάστιο Chippendale και επένδυσε στην αναβάθμιση του συντακτικού προσωπικού του με την «μεταγραφή» τού Γιώργου Τσερδάνη από τον «Πανελλήνιο Κήρυκα». Ο Γιώργος ανάλαβε χρέον αρχισυντάκτη μέχρι που τον δελέασε ο Αγγελος Κούρλιος με πολύ μεγάλο μισθό και επέστρεψε στον «Κήρυκα», αλλά τον αντικατέστησε ο Τάκης Καλδής, που

ήρθε από τον «Κήρυκα», όμως ιστορικής σημασίας για τα παροικιακά ΜΜΕ ήταν η άφιξη στην Αυστραλία με πρόσκληση τού Σκάλκου ο Γιώργος Μεσσάρης, που έμελλε να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στα παροικιακά δρώμενα. Ο Γιώργος ήταν γιός τής αδελφής τής Ελένης Σκάλκου, που είχε σπουδάσει ναυπηγός στην Ελλάδα, αλλά έπρεπε

να μάθει πολύ γρήγορα την εφημεριδοποίηση από το Α έως το Ω, επειδή ο Σκάλκος τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη και τον προρίζε για διευθυντική θέση.

Αυτοί που μίλησαν για την «καλή τύχη» του Σκάλκου κάνουν μεγάλο λάθος, γιατί ο άνθρωπος αυτός έφτιαξε την τύχη του με σκληρή δουλειά και θα αναφέρω ένα παράδειγμα: Μπήκα πολύ νωρίς μια ημέρα στο τυπογραφείο και φώναξα δυνατά την «καλημέρα» μου σε δύο τεχνίτες που καθάριζαν το πιεστήριο, αλλά αυτοί μου απάντησαν με νόημα για να δώ τον Σκάλκο που κοιμόταν στο πάτωμα, πάνω σε ένα χαρτόνι, επειδή δούλευε όλη νύχτα για να εξοικονομήσει έναν μισθό. Ήταν η εποχή που άρχιζαν οι διαπραγματεύσεις με τον Δημήτρη Καλομοίρη για το μέλλον του «Κήρυκα», αλλά και τού Σκάλκου, ο οποίος ένα βράδι που δούλευα αργά, πήρε μια καρέκλα και ήρθε να κάτσει δίπλα μου στη μπλανά. Οπως συνηθίζω με τους εργοδότες μου, με τον Σκάλκο δεν είχα πολλά πάρε – δώσε και τον συμβούλευα μόνο για τεχνικά θέματα, αλλά εκείνο το βράδι φαίνεται πως είχε ανάγκη να μιλήσει σ' εμένα για τις ανησυχίες του και αυτά που μού είπε ήταν τόσο συγκλονιστικά που δεν θα τα επαναλάβω. Οταν τελείωσε δεν ήξερα τί να πω, εκτός από «ρε Θύρα φάγαμε τον γάϊδαρο, στην ουρά θα κολλήσουμε τώρα;» και ευτυχώς δεν κολλήσαμε, γιατί ο ιδιοκτήτης τού «Κήρυκα», Δημήτρης Καλομοίρης, δέχτηκε να συνεταιριστεί με τον Σκάλκο επειδή βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση.

Ανθρωπος αριστερών καταβόλων, ο Καλομοίρης ήταν φανατικά αντιχουντικός και ο «Κήρυκας» εξέφραζε τον δημοκρατικό κόσμο τής παροικίας μας. Ο διευθυντής του, Αγγελος Κούρλιος, ακολούθησε την ίδια πολιτική γραμμή, μέχρι που σε ένα ταξίδι του στην Ελλάδα οι μιλημένοι από τους πράκτορές του στη Σίδνεϊ συνταγματάρχες, τού

επεφύλαξαν μια πολύ φιλική και γενναιόδωρη φιλοξενία, με αποτέλεσμα να επιστρέψει φιλοχουντικός. Αποπειράθηκε τότε ν' αλλάξει την πολιτική τού «Κήρυκα», οπότε ο Καλομοίρης τον απέλυσε αμέσως. Ομως, η απόλυτη του Κούρλιου δεν ήταν το μοναδικό του πρόβλημα, γιατί είχε προγηθεί η μεταφορά των εγκαταστάσεων τής εφημερίδας του από το εμπορικό κέντρο του Σίδνεϊ, σε ιδιόκτητο κτήριο το Broadway, κοντά στην Glebe Point Road και για να ανταγωνιστεί τον Σκάλκο είχε αγοράσει ταχυπιεστήριο όφεστ με το οποίο, όμως, αντιμετώπιζε μεγάλα τεχνικά προβλήματα.

Μόλις, λοιπόν, υπογράφτηκε η συμφωνία με τον Καλομοίρη, ο ανυπόμονος ως συνήθως Σκάλκο δεν καθυστέρησε ούτε λεπτό για να μεταφέρει τα μπλανά μάτα και το προσωπικό του στο κτήριο τού «Κήρυκα» που ήταν σε μικρή απόσταση. Οταν μπήκα με θριαμβευτικά στο καινούργιο μας «σπίτι» σαν νικητές, οι μέχρι της αντίπαλοι συνάδελφοί μας δεν μπορούσαν να πιστέψουν την εξέλιξη, ούτε τον χαβαλέ που δημιουργήσαμε και κάποιος από τον «Κήρυκα» είπε τότε «ήρθαν οι βάρβαροι!».

Τελικά, αποδείχτηκε ότι η εισβολή στον «Κήρυκα» ήταν μια χαμένη λαμπρή ευκαιρία για τον Σκάλκο να αναδειχτεί σε κορυφαίο παράγοντα, όταν κάρυξε πόλεμο εναντίον πάντων με τη βοήθεια σιχαμερών λιβελλογράφων που τού κόστισαν εκατομμύρια δολάρια σε δίκες, αποζημιώσεις και εξευτελιστικές πρωτοσέλιδες συγγρώμες.

Εξάλλου, πάντα σε έναν πόλεμο έχει πάντα μεγάλο κόστος και ο Θεόδωρος Σκάλκος πλήρωσε πολύ ακριβά αυτή την νίκη, όπως θα διαβάσετε αύριο, επειδή π οικογένεια και οι επιχειρήσεις του ήταν σαν συγκοινωνούντα δοκεία και όταν το ένα δεν λειπουργούσε καλά, επιρρέαζε αρνητικά το άλλο...